

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W.S.
przeciwko D.Ł., L.Ł., M.Ł. i I. Ł.
o ustalenie nieważności lub rozwiązanie umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanych od powódki w częściach
równych kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2

k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 r., nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast przytoczenia w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni. Nie może mieć natomiast charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia oraz nie może wykraczać poza stan faktyczny ustalony przez sąd drugiej instancji. Wniosek skarżącej zmierza do takiego rezultatu w zakresie przedstawionego zagadnienia, zwłaszcza że w znacznej części odwołuje się do okoliczności faktycznych nieustalonych przez Sąd Apelacyjny. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienie zawierające szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego w zakresie treści dwóch umów dożywocia nie zawierającej warunku co do wykonania jednej z nich dopiero w razie śmierci zobowiązanego z innej umowy, nie jest możliwa.

Potrzeba wykładni art. 232 k.p.c. została uzasadniona przez skarżącą wątpliwością, czy sąd na podstawie zdania drugiego tego artykułu powinien z urzędu

dopuszczyć dowód z opinii biegłego tłumacza lub zapewnić takie środki by uzyskać pewność, że strona, do co której percepcji słuchowej powziął wiadomość lub wątpliwość, ma pełną świadomość wszystkich zdarzeń. Poza twierdzeniem, że taki problem nie był przedmiotem wykładni wskazanego przepisu, skarżącą nie zawarła żadnych wywodów prawnych, które mogłyby uzasadnić potrzebę wykładni przepisu, który dotyczy ciężaru dowodu ciążącego na stronach oraz uprawnienia sądu do dopuszczenia dowodu nie wskazanego przez stronę w postępowaniu dowodowym, w aspekcie zapewnienia przez sąd stronie ułomnej prawidłowego udziału w postępowaniu. Brak potrzeby wykładni wynika również ze stanu przebiegu postępowania, skoro skarżącą przez całe postępowanie przed Sądem pierwszej instancji była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Powyższe przemawia za brakiem oczywistości skargi kasacyjnej, bo uzasadnieniu wniosku nie zostały wskazane jakiegokolwiek inne argumenty, które mogłyby wskazywać na niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie prawa materialnego lub przepisów postępowania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).